

Índex



Com a casa enlloc

15

Anna Roig i L'ombre de ton chien

17

La Pegatina

23

Els Amics de les Arts

29

El Petit de ca l'EriL

35

Guillamino

41

Maria Coma

47

Línia Maginot

53

Oques Grasses

59



Locals de lloguer

65

Antònia Font

67

Els Catarres

75

Txarango

81

Blaumut

87

La iaia

93

Obeses

99



Locals per hores

105

Súper Gigant

107

Joan Dausà

113

Joan Colomo

119

Bremen

125



Canviant música per local

131

Mishima

133

Za!

139



De casa al concert

145

Mazoni

147

Caïm Riba

153



Marc Parrot al seu espai de creació actual.
Una habitació amb vistes al bosc a Sant Martí Safaja.

Allà començava tot!

Ningú no diria que la porta que et podia dur als teus somnis era la d'una habitació *cutre* i atrotinada, generalment amb pudor d'humitat, de burilles i de la cervesa rànica que quedava als culs d'una bona col·lecció de xibeques, que s'acumulaven en qualsevol racó, no esperant que algú les dugués al contenidor de reciclatge, sinó com a testimoni dels grans moments viscuts, exhibits com un trofeu. Per a la majoria de músics de rock de la meva generació, allà començava tot. Al local d'assaig.

Significava una mena d'emancipació ben abans de ser considerats adults. El forat es pagava entre tots i era nostre; ningú que no fos convidat tenia dret a profanar aquell santuari.

Allà hi fèiem el que més ens agradava: compondre i tocar cançons, sabíem que les estrelles que ens il·luminaven havien començat així i compartíem la il·lusió per un projecte. Tant era com fos l'espai. Allà començava tot!

Em poso a recordar i m'adono que he tingut més locals d'assaig que cases, i això que he viscut a bastants llocs...

Des del soterrani de casa del meu pare on assajàvem quan tenia catorze anys fins als actuals i luxosos locals de lloguer per hores als quals recorro actualment quan ho necessito, passant pels locals de la catequística de Tiana, la seu de la societat coral La Barcarola, uns locals que eren a la planta baixa d'un edifici de Virrei Amat, el soterrani sinistre del carrer Tallers o una casa mig abandonada que compartíem amb el grup Axum, uns heavies dels vuitanta, d'aquells amb llargues cabelleres, pantalons *pitillo*, escapularis i quatre canelleres a cada braç que sentien una gran satisfacció cada vegada que algú de nosaltres els anava a demanar, si us plau, que baixessin el volum perquè estant al local del costat, no ens sentíem, però és clar, una bateria amb doble bombo, vuit timbales i dos *rototoms* s'havia de fer sentir...

Marc Parrot

Introducció

Aquest és el meu tercer projecte editorial on la fotografia és la protagonista.

La meva vocació fotogràfica no és la d'ensenyar coses. De fet, tots podem veure les coses que ens interessen si ens ho proposem una mica. La meva intenció és una altra: descobrir allò que a primera vista no sóc capaç de veure. Bàsicament, mirar el que tinc davant més estona i si puc des de diferents llocs.

Fotografiar l'Empire State, la Torre Eiffel o la Sagrada Família està molt bé. És molt gratificant. Allò que fotografies és un objecte representatiu de l'imaginari col·lectiu i provoca aquella sensació d'emportar-te a casa un bocí d'allò que veus.

Fotografiar les nostres vacances, o els éssers estimats, o un partit de futbol des de la grada és molt gratificant, no us diré que no, de fet jo també ho faig.

Tot i això, en els meus treballs fotogràfics sempre he volgut anar una mica més enllà i descobrir coses noves. Això provoca, per una banda, que no sàpigues què és el que vas a fotografiar, amb el risc que això comporta, i, per l'altra, que fins que no has acabat no tens clar si les fotos han valgut realment la pena.

El meu primer llibre, *Mag Lari. La màgia de fer màgia* (Pagès editors), ja era fruit d'aquesta vocació. Allà vaig poder gaudir i descobrir com era un espectacle de màgia de grans dimensions darrere de l'escenari. Les fotografies ensenyen un punt de vista inèdit per a l'espectador que paga l'entrada i seu a la butaca. He de confessar ara, un parell d'anys després, que les millors fotos no les vam poder publicar i encara són en aquest ordinador on estic escrivint. Guardades sota la clau més segura que he pogut pensar. Són les fotos on es veuen els trucs dels números de màgia. Què voleu que us digui. Saber com es realitza un número de màgia és com perdre un bocinet de la il·lusió que teníem de petits. Tot i que moltes persones m'ho han demanat, no sóc ningú per anar fent que els nens i els grans perdin la innocència a cop de fotografia.

En el meu segon llibre, *El concert per la llibertat. Una nit per la independència* (Pagès editors), amb text de Matthew Tree i més de cent vint fotos del concert que es va celebrar el 29 de juny de 2013 al Camp Nou, vaig voler mostrar com era el concert darrere de l'escenari. Qui parlava amb qui, i com van viure els protagonistes aquella màgica nit amb més de sis hores de música.

Quan parlo de protagonistes no em refereixo només als músics i vips que van sortir a l'escenari. També parlo del públic assistent. Va ser una nit en què tothom es va sentir protagonista d'allò que feia.

I arribem a aquest projecte. *La generació Son Goku. Els locals d'assaig dels grups que van créixer amb Bola de Drac*.

Fins ara aquest ha estat el projecte més difícil, sens dubte. Visitar més de vint locals d'assaig dels grups i músics més importants de casa nostra ha estat llarg.

Els músics no assagen tant ni sempre. I tenen horaris dispars. Hi ha qui es posa a assajar a les nou de la nit, com els Bremen o els Súper Gegant, però Joan Dausà s'hi posa a les nou del matí!

Des d'aquí els vull donar les gràcies a tots ells.

S'han portat molt bé amb mi i m'han obert les portes deixant-me fotografiar allò més íntim: els seus espais de creació, que moltes vegades eren la casa de l'àvia o l'habitació de la infància d'un membre del grup.

Aquí trobareu de tot. Cada grup és diferent. Les circumstàncies que els porten a assajar on ho fan sempre són curioses i fins i tot casuals.

L'espai on assagen grups consagrats com Els Amics de les Arts és fruit d'una decisió presa quan començaven. La recerca d'un espai d'assaig que fos gratuït o com a mínim assumible els va portar a un lloc concret que encara no han abandonat.

Els Antònia Font van plegar al local on havien assajat gairebé tota la vida.

També trobareu espais d'assaigs de grups que comencen, com Súper Gegant o Línia Maginot, o fins i tot espais de grups i músics que no tenen local d'assaig.

Mons molt diferents que anireu descobrint fotografia a fotografia. També us aniré explicant de mica en mica com ha estat la meva descoberta de cada un dels espais. Com vaig arribar i com vaig treballar.

Ha estat llarg però extremadament divertit. Cada assaig ha estat molt diferent de la resta. Així doncs, us recomano que no perdeu detall de tot allò que us vaig explicant pàgina a pàgina.

Sabíeu que hi ha locals pels quals van passant els grups i per on han passat un munt de músics coneguts?

Hi ha locals al bell mig del barri de Gràcia de Barcelona, però també a un carrer al centre de Parets del Vallès, a un primer pis de Sant Sadurní d'Anoia...

Si a la pel·lícula *Matrix* qualsevol podia ser un agent, aquí demostro que qualsevol porta per la qual passem cada dia per anar a comprar el pa pot ser el local d'assaig del grup que més ens agrada. Una bona insonorització, i podem tenir al costat de casa l'Anna Roig i L'ombre de ton chien preparant les noves cançons.

Això sí, entendreu que no revelem adreces de ningú. Si donéssim les més de vint adreces dels locals d'assaig, els pobres músics haurien de buscar un nou espai per treballar. Per tant, em guardo aquesta informació al costat de les fotos del Mag Lari que no vaig publicar.

Espero que visqueu aquest llibre com una descoberta, perquè realment ho és. Una gran descoberta del món ocult dels músics. Ni concerts, ni rodes de premsa, ni videoclips... Només els seus espais més íntims, on passen moltes hores i on prenen les decisions que després en molts casos en acompanyaran tota la vida en forma de cançons.

Són els locals d'assaig dels músics que de petits miraven Bola de Drac i veien com el núvol Kinton volava per recollir un nen petit amb cara d'entremaliat i que fins i tot ha donat nom a una generació: la generació Son Goku.

Espero que us agradi.

Núvol Kinton, vine amb mi!

Enric Lucena

1

Com a casa enlloc

Anna Roig i L'ombre de ton chien

La pegatina

Els Amics de les Arts

El Petit de ca l'Eril

Guillamino

Maria Coma

Linia Maginot

Oques Grasses



Anna Roig i L'ombre de ton chien

EL MENJADOR DE LA IAIA

Anna Roig i L'ombre de ton chien són:

Anna Roig	veu i composició
Carles Sans	piano, teclats, melòdica i carrilló
Magí Batalla	guitarra
Carles Munts	baix elèctric i contrabaix
Ricard Parera	bateria

L'espai d'assaig d'Anna Roig i L'ombre de ton chien és un antic menjador on els instruments i els músics han pres possessió de l'espai. La bateria és davant la llar de foc, per exemple.



En Magí, molt pendent de l'assaig, assegut davant de la cristalleria de l'àvia de l'Anna que encara és al seu lloc, al costat de premis que ha obtingut el grup.

M'agrada molt la veu de l'Anna i m'agraden molt els discos de l'Anna Roig i L'ombre de ton chien. Així, quan vaig començar aquest projecte va ser un dels primer grups que vaig trucar.

Em vaig enamorar de les seves cançons quan van venir al meu poble, Mataró, a tocar al Teatre Monumental. Un amic m'hi va convidar i en vaig sortir encantat. Val a dir que no em va passar a mi sol, perquè a la paradeta on venien els CD van esgotar les existències al final del concert.

Per aconseguir contactar amb el grup, aquesta vegada ho vaig fer de manera directa. Un amic coneixia l'Anna i li vaig demanar el mòbil. En trucar-la em va dir que sí de seguida. Va resultar que estaven immersos en la creació de les cançons pel tercer disc i això feia que passessin moltes hores al local, la qual cosa afavoria la meua feina.

He de dir que els grups passen d'estar-se allà tot el temps del món durant una època de l'any a no trepitjar-lo per res. Penseu que quan un grup comença a fer concerts ja no passa més pel local i que, per tant, aquells grups que he trucat quan estaven en fase de creació m'ho han posat molt fàcil, però els grups que ja no hi estaven m'ho han posat més complicat ja que arriba un dia que no els cal assajar més. És com un niu ple d'ocellets, quan es llancen a volar ja no tornen.

En el cas de l'Anna Roig i L'ombre de ton chien no hi va haver cap problema. El grup era al niu, i el niu era a Sant Sadurn d'Anoia, terra de bon cava. De fet, us deixo una foto on podeu veure com la decoració del carrer té molt a veure amb aquest líquid element.

En Carles bevent aigua al mig de l'assaig.





Una petita pissarra amb anotacions per a la cançó que estaven creant aquell dia era la guia que tots miraven per tirar endavant amb la peça.

Vam quedar una tarda d'hivern a primera hora. Vaig arribar abans, vaig fer un cafè al bar del davant i l'Anna va arribar molt puntual. Amb un somriure d'orella a orella em va explicar que era la casa de la seva àvia, que estava en desús i que ells se l'havien apropiat per assajar. I sí senyors, així era. Vam entrar-hi. Era una casa de planta i pis. Vam pujar una escales i vam arribar a la sala menjador. Feia fred. Era hivern. Així doncs, com podeu veure, ells també anaven abrigats. El més curiós és que la sala d'assaig encara manté elements de quan era una sala menjador. El moble que podeu veure darrere del Magí conserva les copes de cava i altres objectes aliens al grup. És com si no haguessin volgut arrasar amb tot el que hi havia només perquè ara hi són ells.

Quan vam arribar alguns ja hi eren, però no tots.

La llar de foc ha estat ocultada per la bateria del Ricard, i l'Anna treballa a un costat de la sala com tímida, sense estridències.

Com que els vaig visitar en ple procés creatiu es van passar tota la meua visita amb una única cançó i a més de forma molt reiterativa. Jo m'esperava, ja de passada, poder gaudir d'uns quants temes d'una de les meves formacions favorites però em vaig quedar amb un pam de nas. Tranquils, ho vaig solucionar posant-me els seus CD al cotxe tornant cap a casa. La meua visita anterior havia estat al local de La Pegatina, on s'havien dedicat a repassar vells temes per posar-los al dia per al directe. Vaig passar, doncs, d'escoltar un munt de temes en directe a sentir només fragments d'una única cançó. I, a més més, el que encara em fa més ràbia és que he oblidat la cançó que no van parar de tocar.

Les cortines d'altres èpoques deixen veure cartells de concerts d'Anna Roig i L'ombre de ton chien. Com veieu, a l'espai hi conviuen els records familiars i la realitat del grup.



El que més us puc destacar és el respecte de tots els membres del grup per l'opinió dels altres: l'Anna, el Carles Sans, el Carles Munts, el Magí i el Ricard s'escolten entre ells i arriben a punts en comú. La feina en equip funcionava, en aquell assaig. Sí que és veritat que n'hi havia que aportaven més coses i altres menys, com en tota reunió, però no puc fer una anàlisi en base al que vaig veure per decidir qui és qui porta la batuta en aquest grup. Al cap i a la fi, només vaig assistir a la creació d'una cançó, i segurament depenent de cada un dels temes hi ha qui diu més o menys.

En especial, això sí, vaig viure com creaven la percussió del tema. Així, el Ricard va tenir molta feina. Fins i tot el Magí va agafar un ou maraca, però més tard vaig haver de prometre-li que no faria servir les fotos on apareix ell amb l'ou en qüestió.

En general, crec que l'Anna Roig i L'ombre de ton chien és un grup que té molt clar que la veu de tothom és, i ha de ser, respectable. Jo m'imaginava una altra cosa abans d'arribar. Potser l'Anna dient a la resta què havien de fer i com fer-ho. Però no va ser així. També us he de dir que, com podeu veure a les fotos, em vaig trobar un grup amb fred. Això també és una constant en els grups que no tenen locals de lloguer sinó que assagen en espais propis. A l'hivern passen fred. No tenen calefacció, o com a mínim no la tenen engegada. Podeu veure bufandes ben gruixudes i jerseis de llana en aquest assaig. Bon rotllo, sí. Però amb fred.

Fa la sensació que el grup viu la seva feina amb la il·lusió de realitzar un projecte que els ompli personalment, no només

que ompli sales de concert. Crec que fan música perquè és el que realment volen fer, com quan érem petits i fèiem les coses sense plantejar-nos per què les fèiem. No m'imagino l'Anna Roig i la resta de membres del grup fent una altra cosa que no sigui música.

La meua cançó favorita d'Anna Roig i L'ombre de ton chien és "Corre salta brinca vola", una cançó que et trasllada directament a la teua infantesa i et fa recordar moments viscuts fa uns quants anys.

I també m'imagino l'Anna de petita berenant una tarda d'hivern davant de la llar de foc on ara hi ha una bateria del grup de música que ella lidera. Poc que s'ho pensava que acabaria així, la història. I, de fet, quan la imagino berenant, la veig amb la mateixa mirada que té ara i que penso no ha perdut amb els anys, perquè tot i que fan una música plena de personalitat i per tant molt madura, ella encara conserva la mirada d'una nena petita que espera poder anar a jugar al parc.

Si encara no heu assistit a cap concert d'Anna Roig i L'ombre de ton chien no espereu més. Si us decep us torno els diners d'aquest llibre. I si voleu assistir a un assaig del grup, mireu atentament les fotos, respireu i poseu un disc seu. Podreu veure com les fotos cobren vida i la veu de l'Anna comença a sonar com si sorgís directament d'aquestes pàgines.

I és que el que fan és de debò, com també és de debò el menjador de la iaia on assagen. ■